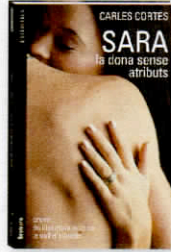

L'EROTISME

D'UNA PASSIÓ TURMENTADA

ALÍCIA TOLEDO

SARA, LA DONA SENSE ATRIBUTS, DE L'ESCRITOR CARLES CORTÉS, VA REBRE EL PREMI DE LITERATURA ERÒTICA LA VALL D'ALBAIDA 2009. LA PROTAGONISTA ÉS UNA DONA DE 50 ANYS QUE INICIA UNA RELACIÓ

MARCADA PER LA TRANSGRESSIÓ DELS LÍMITS SOCIALS I HUMANS. ÉS UNA D'AQUESTES NOVEL·LES PER A SER LLEGIDES SENSE INTERRUPCIONS I AMB UNA CERTA PREDISPOSICIÓ A SENTIR ALHORA PLAER I DOLOR.

Aquesta és la quarta novel·la publicada per Carles Cortés (Alcoi, 1968), una novel·la eròtica amb un caràcter, però, molt particular. En primer lloc, perquè pot arribar a incomodar. I és que llegir-la provoca sentiments contradictoris de dolor i plaer, de vegades, en una mateixa escena. Segons explica Cortés, ha buscat l'excitació del lector com en tot relat eròtic, però «també he intentat contribuir a la reflexió, a moure la consciència del lector». L'autor alcoià declara que aquesta és la seua novel·la més personal, en la qual ha volgut defugir les convencions estilístiques per tal de concentrar-se el màxim possible en la força de les passions humanes. Al capdavant, el que ens diu Cortés amb aquest relat és que estimar, odiar, desitjar, patir, gaudir, obeir cegament, ser lliures i moltes altres emocions, accions i actituds contràries no són incompatibles, ni en la vida ni en la literatura. La història de Sara, la protagonista d'aquesta novel·la, n'és un bon exemple. La segona particularitat de *La dona sense atributs* és que constitueix un retrat força corprendedor de les dones que ara tenen cinquanta anys: «les madures». Un grup social que es mostra, segons Cortés, amb un posat d'independència, força moral i amb un deix d'autosatisfacció que es veu sotmés a la relativització de les seues conductes davant de personatges salvatges com és l'amant jove de Sara. De manera que Cortés completa així el retrat sobre les dones que havia iniciat en les seues tres novel·les anteriors.

CRUÏLLA DE SENTIMENTS

En el cas de Sara, la protagonista d'aquesta història, ens podem preguntar: madura per a què?, per a gaudir d'una relació lliure de prejudicis i de convencions socials?, per a deixar-se

emportar per les pulsions del baix ventre sense culpes?, o madura, en el sentit de preparada per a fer una davallada a l'infern i no sucumbir-hi? On és el límit? Qui haja fet una davallada semblant, fos per la causa que fos, sabrà ben bé de què parlem. Molt depèn de l'*endurance* de cadascú, però ningú resta indemne. Al meu parer, el mèrit més lloable de la novel·la de Cortés és el relat que fa d'aquest descens: té una tensió narrativa molt ben calibrada. No és estrident i alhora ennuega. Aconsegueix el punt exacte entre drama i morbo, entre dolor i gaudi, patiment i felicitat. Perquè això és precisament el que comporta tota davallada a l'avert: sentiments contradictoris, mons oposats que s'atreuen i es repel·leixen. Si no, per què una dona independent, amb recursos emocionals, intel·lectuals i econòmics, com és Sara, mamprendria aquest camí cap a l'obscuritat? Hi ha, a més, una última qüestió: la tendència humana a trencar l'equilibri, a tòrcer la línia recta, a fer un tomb al destí, quan se'ns presenta com un camí massa pla, massa poc intricat. És per tot això que déiem abans que l'última novel·la de Cortés combina amb molta destresa excitació amb reflexió, perquè si bé en la primera part, atreu el lector a través del marc eròtic de la relació entre els dos personatges, Sara i Ismael, en la segona part, en la davallada de la protagonista, l'impacte envers el lector és complet. Hi ha, si fa no fa, una voluntat clara d'incomodar-lo, de furgar en les emocions més pregones, de moure-li la consciència o la inconsciència. La brutalitat que es posa en els fets, en les accions narrades, esdevé senzillament una eina, un mitjà.

Aconsegueix el punt exacte entre drama i morbo, entre dolor i gaudi, patiment i felicitat

SARA, LA DONA SENSE ATRIBUTS. CARLES CORTÉS. BROMERA, 2010.